

Karar Verme Hakkı

İnsanlık küresel iklim değişikliği döneminde hayatta kalmak gibi bir görevle karşı karşıya kaldığında, ortaklaşa ve derhal harekete geçmek gerekir. İnsanlık hiçbir zaman çözümü olmayan bir görevle karşı karşıya kalmamıştır. Şüphe duymak ve boş durmak için zaman yoktur. Umutsuzluk ya da karar: her şey bizim seçimimize bağlı. Sadece birlikte karar verebiliriz.

İnsanlık olarak sorumluluk alabilecek miyiz, yoksa bu sorumluluğu yükleyecek birilerini aramaya devam mı edeceğiz? Eğer her şey bugüne kadar olduğu gibi devam ederse, geleceğimizin ve çocuklarımızın sorumluluğunu kendimiz üzerinde güç sahibi kıldığımız kişilere yüklemeye devam edersek, hiçbir şeyin değişmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Gelecek herkesin elinde!

#İklimDeğişimiÇözümü #ÇocuklarİçinSorumluluk #gelecek

İgor Mihayloviç Danilov ile videolar: <https://www.youtube.com/playlist?list=PL-gwQUB4VIP1pCa4pvsjSqeQZ1N6hLzBB>

EBEVEYNLER VE ÇOCUKLAR <https://allatra.tv/en/video/parents-and-children>

İhanetin Sorumluluğu <https://allatra.tv/en/video/responsibility-for-betrayal>

Değişimlerin Gücü <https://allatra.tv/en/video/power-of-changes>

Felaketin Eşiğinde <https://allatra.tv/en/video/on-the-verge-of-disaster>

Gelecek Ellerimizde <https://allatra.tv/en/video/the-future-is-in-our-hands>

HAYAT İÇİN SAVAŞMAK <https://allatra.tv/en/video/fighting-for-life>

Döngüsellik <https://allatra.tv/en/video/cyclicality>

Gerçekliğin Dış Hatları <https://allatra.tv/en/video/contours-of-reality>

Zombi Kıyameti <https://allatra.tv/en/video/zombie-apocalypse>

Ölüme Karşı Şemsiye <https://allatra.tv/en/video/umbrella-against-death>

İklim. Adaptasyon mu yoksa Acil Canlandırma mı? <https://allatra.tv/en/video/climate-adaptation-or-urgent-resuscitation>

Dünya Değişti! <https://allatra.tv/en/video/the-world-has-changed>

Beklenti ve Gerçeklik <https://allatra.tv/en/video/prospect-and-reality>

Sırada Ne Var? <https://allatra.tv/en/video/what-is-next>

Herşey İnsanlara Bağlı <https://allatra.tv/en/video/everything-depends-on-people>

Tatiana: Merhaba sevgili dostlar! Sizleri tekrar selamlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün saygıdeğer İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir önceki video için, gerçekten samimi ve dürüst sohbet için çok teşekkür ederim, çünkü bu gerçek gerçekten pek çok şeyi yerli yerine oturtuyor. Artık dünyadaki kayıtsızlığın nedenlerini ve biz insanların neden bazen diğer insanların talihsizliğini ve acılarını görmezden geldiğimizi daha iyi görebildiğimiz için çok minnettarız. Çünkü bunun nedeni öğrenilmiş çaresizliğimizdir. Sözde hiçbir şeyi etkileyemeyeceğimizi ve sözde hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi düşünüyoruz. Ve aslında her seferinde bu kopuşla kendi güçsüzlüğümüzü ortaya koyuyor ve bu sonucu tekrar tekrar pekiştiriyoruz. Ve elbette, biz insanların birlikte gerçekten pek çok şeyi etkileyip değiştirebileceğimize ve güzel bir dünya inşa edebileceğimize dair sözleriniz bizim için büyük bir destek. Birincisi, bu gezegeni kurtarabiliriz ve ikincisi, baskın değer insan hayatı ve çocuklarımızın hayatı olacağı bir dünya inşa edebiliriz.

Ayrıca tam zamanında gelen bu destek sözleri için izleyicilerimiz adına size teşekkür etmek istiyorum. Çünkü daha bir gün önce izleyicilerimiz böyle ikircikli düşüncelere sahip olduklarını paylaştılar. Bir yandan büyük bir sorumluluk hissediyor, bir şeyler yapmak ve değişim yaratmak için harekete geçmek için büyük bir istek duyuyor, diğer yandan da "dünyada olup bitenlere bakınca her şeyin kaybolduğu ve herkese ulaşmanın aslında nasıl mümkün olabileceği" gibi ısrarlı düşünceler duyuyorlardı. Bu görev zaten inanılmaz derecede zor ve belki de aşılamaz." Ve sonra bilinç şöyle der: "Belki de bu görevin hiçbir çözümü yoktur." Dolayısıyla, bu durum hakkında yorum yapma talebi mutlaka vardır: bu görevin bir çözümü var mı?

İgor Mihayloviç: Şöyle diyelim, insanlık hiçbir zaman çözümü olmayan bir görevle karşı karşıya kalmadı. Doğru, bu çözümü her zaman hemen göremiyoruz. Ama inan bana, insanlığın çözemeyeceği bir görevi ortaya koymanın hiçbir anlamı yok. Bazen, kesinlikle çok büyük çabalar sarf etmemiz gerekiyor. Doğal olarak yol boyunca hayal kırıklıkları olacaktır, ama aynı zamanda ilerlemeler de olacaktır. Bazen küçük başarılarla büyük zaferlerden daha çok seviniriz çünkü küçük başarılardan büyük zaferler doğar. Bunu anlayarak ve bilerek, yine de çabaladığımız şeye ulaşabileceğiz. Ama sadece pes etmezsek, kendimizdeki gücü bulursak ve bu gücü, bilgiyi ve anlayışı diğer insanlarla paylaşırsak.

Aslında her şey basittir. Onu her zaman karmaşıklaştıran, sayısız şüphe uyandıran ve bize şu anda neler olduğuna işaret eden bilincimizdir ve giderek daha az zaman kaldığına dair bir anlayış vardır. Amaçsızca yaşanan her günle, tüm fırsatlarımızı tam olarak hayata geçiremediğimiz her günle, bir şeyleri kaçırdığımızı hisseder ve anlarız. Dolayısıyla, bir bütün olarak dünyanın resmine ilişkin karamsarlığımız ortaya çıkıyor.

Ama öte yandan, kendi çocuklarına baktıklarında, pencerelerinin dışında neler olup bittiğine, dünyada neler olup bittiğine, iklim değişikliklerinin ne kadar ivme kazandığına, savaşları ve bugünlerde yaşanan tüm jeopolitik çalkantıları, yarına dair belirsizliği ve belirsizliği hesaba katarak dünyanın genelinde neler olup bittiğine baktıklarında içlerinde bu kuşkunun doğduğu insanları da anlamak mümkün. Ve tabii ki iklim her geçen gün daha da kötüleşiyor.

Gerçekten de şu anda dünyanın her yerinde neler olduğunu görüyoruz: seller, depremler ve daha da kötüye giden birçok büyük ölçekli olay. Dolayısıyla, doğal olarak, vazgeçmek istediğimizde bu ilgisizlik bizi bunaltabilir. Ama pes etmeye değer mi? Basit bir soru. Eğer vazgeçersek, o zaman ne anlamı kalır? Önümüze konan görevleri gerçekten çözmek için bir fırsatımız var. Tek soru, bunun ne kadar etkili ve ne tür bir çözüm olacağıdır, genel olarak bu şekilde ifade edebilirim.

İzin verin açıklayayım. Bakın arkadaşlar: bugün itibariyle görevimiz basit. Eğer gezegenimizde gördüğümüz değişikliklere neden olan şeylere karşı herhangi bir önlem almazsak... Bu arada, neden dış uzaydan gezegenimize, gezegenimizin içindekilere gelen dış etkide yatıyor. Doğal olarak, muazzam bir enerji salınımı söz konusu. Bildiğimiz gibi, okyanus milyonlarca ve milyonlarca yıldır yerine getirdiği işlevlerini kaybediyor. Bu da şimdiden içinde yaşadığımız olaylara neden oluyor.

İnsanların duymak istemedikleri çok açık. Bu doğal bir insan tepkisidir. Onlara gücenmemeliyiz ve umutsuzluğa kapılmamalıyız. Ama öte yandan onları bir şekilde ikna etmeliyiz. Hatta ikna etmekle kalmamalı, açıklamalıyız. Sonuçta doğruyu söylüyoruz, olayları gerçek isimleriyle adlandırıyoruz. Her normal, mantıklı insan aslında neler olup bittiğini görüyor. Açıkçası, iklimin değişmediğini söyleyenler de var, ama bu korku, bu onların içsel korkusu. Ve kendini koruma biçimlerinden biri de apaçık ortada olanı inkâr etmektir. Ancak, akıllı insanlar görüyor ve anlıyorlar ve her şeyin nereye gittiğinin farkındalar. Onlara neden-sonuç ilişkilerini doğru bir şekilde açıklamak aslında çözümümüze yardımcı olabilir.

Asıl soru şu: İnsanlar gerçekten toplumun formatını değiştirmek istiyorlar mı? Bu durumda soru farklıdır. Neden? Çünkü bu başka bir korku anlamına geliyor. Sadece küresel iklim değişiklikleri meydana gelmiyor ve biz insanlara dünyanın çoktan değiştiğini, artık eskisi gibi olmadığını söylüyoruz. Dünya kesinlikle 10 yıl önceki gibi değil. Bugün dünyanın önde gelen politikacıları dünyanın gerçekten değiştiğini ve yeni koşullarda yaşamak zorunda kalacağımızı söylüyorlar. Onların iyimserliğini seviyorum. Dünyanın değişmekte olduğu ifadesi harika. Ama yeni koşullarda yaşamak zorunda kalacağımız gerçeği bizi bir tür iyimserlikle dolduruyor, kabul etmelisiniz ki yaşam korunacak. Ve birçok insan bunun bu şekilde olması gerektiğini anlıyor. İnsanlığın varlığını sona erdirmesi mantıksız. İnsanlar bunun korunmasını istiyor. Ama gerçek çok acımasız, çünkü biz çok acımasızız. Biz insanlar gerçekten sorumsuz, acımasız ve açgözlüyüz. Bu yüzden dünya böyle. Ama eğer böyle bir arzumuz varsa her şey değiştirilebilir.

Size basit bir örnek vereceğim. Evet, özellikle de tüm dünya ve diğer insanlar söz konusu olduğunda bu tür ciddi görevleri çözmek zordur. Basit bir örnek. Hayal edelim, arkadaşlar, evet, biraz hayal kuralım ve kendi hayal gücümüzü kullanalım ve diyelim ki, kimseye güvenmeden, politikacıların iklim için zamanları olmadığını, dünyanın her yerinde, neredeyse tüm ülkelerde ciddi sorunları olduğunu çok iyi biliyoruz. Bilim insanlarının da zamanı yok çünkü hayatta kalmak için ellerinden geleni yapmakla meşguller. Ama iklim değişiyor. Bu, çocuklarımız ve kendimiz için de gerçek bir tehdit. Dolayısıyla mevcut durumda, dostlarımız, bilim adamlarımız, en azından durumu daha iyi hale getirebilecek, durdurabilecek ve hatta gezegenimizi iklim değişikliğinden koruyabilecek bir çözüm ya da gerçekçi bir çözüm buluyorlar.

Bu da başka bir soruyu, ahlaki ve etik bir soruyu gündeme getiriyor. Yarattığımız teknolojiyi, örneğin yıkıcı iklim değişikliğini durdurmak için kullanmaya gerçekten hakkımız var mı? Basit bir soru. Evet, gezegeni kurtarabiliriz. Ama bunu tüm insanlarla, tüm dünyayla, farklı ülkelerin liderleriyle (sonuçta bu onları da ilgilendiriyor) koordine etmeden, onlardan bu konuda onay almadan ve halkın desteği olmadan yapmaya ahlaki olarak hakkımız var mı? Güzel bir soru, değil mi? Görünen o ki çocuklarımızın, onların çocuklarının, ülkelerinin ve tüm dünyanın hayatı buna bağlı. Oysa bizim böyle bir şansımızın olmadığı ortaya çıkıyor. Bu bir paradoks. Eğer bu teknolojileri kendi hayatımızı kurtarmak için kullanırsak, o zaman çoğunlukta olmalarına rağmen geri kalan insanların istek, arzu ve özlemlerine karşı kullanmış olacağız. Peki bu durumda ne yapmalıyız? Bu da başka bir görev.

Tatiana: Böyle bir seviyedeki teknolojilerini kullanmak.

İgor Mihayloviç: Elbette. Çünkü yine dediğin gibi bu seviyedeki teknolojiler gezegenimizi korumaya yönelik. Ama bu yeni ve kesinlikle keşfedilmemiş bir şey. Ve teorik olarak, evet, diyelim ki bu dış kozmik etkiye karşı bir kalkan hizmeti görebilir. Ama bunun sonuçları ne olacak?

Ve burada insanların bir sorusu olacaktır: "Siz, gezegenimizi korurken... korumaya çalışırken, insanların ve ülkelerin acı çekmesine neden olabilecek teknolojiler kullandınız." Sonuçta, böyle bir şey mümkün mü? Mümkün. Neden? Gerçekte nasıl bir etkisi olacağını bilmiyoruz. Teorik olarak, evet, her şey yolunda gitmeli. Ama yaklaşık 10 yıl, 5 ila 7 yıl arasında nispeten sakin bir hayatımız olduğunu düşünelim. Ama bu teknoloji zamanında kullanılmazsa anlamsız olacaktır. Oysa zamanında kullanılırsa, yerküremizdeki nüfusun bir kısmı için bile oldukça yıkıcı olan süreçleri hızlandırmayacağından emin miyiz?

Bakın, bir yandan insanlığın büyük bölümünü kurtarmak için küçük bölümünü feda edebiliriz. Ama örneğin çocuğunuzun hayatını feda etmemiz gerektiğini kim söyledi? Her şeyden önce bu yanlıştır. Ya da kendi hayatınızı feda etmek - bu yanlıştır. Sonuçta, toplumun geri kalanının yaşaması için hiçbirimiz feda edilmek istemeyiz, bu gerçekten böyledir. Peki insanlardan onay almadan bu durumla nasıl başa çıkmalıyız? Basit bir soru.

Bu arada başka bir yol daha var: bu teknolojileri kamuoyunda tartışmaya açmak, bilim insanlarını ve iktidarları sürece dahil etmek. Ama bu teknolojiler fizikteki yeni keşiflerle ilişkilidir. Ve bu teknolojilere dayanarak, nükleer silahlar şimdiden çocukların kum havuzundaki plastik bir kürek gibi bir şey haline geldi. Bu doğru, bu gerçekten doğru. Peki sonra ne olacak? Sonra, bir sorundan kurtulma çabasıyla, insanlık olarak kendimizi neye mahkum ediyoruz? Biyrobotlar olarak var olmaya mı? Tek arzumuz hükümdarımıza hizmet etmek mi olacak? Sonuçta, bu gerçekten kolay.

Bazı insanlar "Neden bu teknolojileri örneğin Yaratıcı Toplumun inşasında kullanmayalım?" diyebilir. Öyle değil mi? "Bunu bilmeyen, istemeyen ve şüpheleri olan pek çok insan var. Sonuçta, insanları etkilemek ve onları köleleştirmek değil, sadece Yaratıcı Toplumu inşa etmeyi kabul etmelerini sağlamak mümkündür..." Ve bu tür insanlar için (aslında birçok kişi bu konuda yazdı), onlara bir sorum var: bu şiddet değil mi? Elbette şiddettir. Ancak, Yaratıcı Toplumu şiddetle başlayarak, bilimsel ve teknik olsa bile aslında insanlara karşı şiddet olan bazı devrimlerle inşa etmek mümkün mü? "İnsanları şu ya da bu kararı vermeye zorlamak" ne demektir? İnsanlar adına bir şeye karar vermeye ne hakkımız var? Allah tarafından onlara verilen seçme özgürlüğü nerede? Bu öze aykırıdır ve bu nedenle kabul edilemez. Ve bakın ne kadar ilginç. Çok sayıda değişkeni olan bir sorunumuz var ama yine de bir çözüm bulmamız gerekiyor.

Dünyanın mevcut tablosunun genel olarak bazı dostlarımızda umut, bazılarında ise hayal kırıklığı yaratabileceğini anlıyorum. Ama öte yandan, hayat bu. Hayat her zaman sürprizlerle doludur, her zaman bazı karşı akımlarla ve istemediğimiz şeylerle doludur. Ama işte bu yüzden bize akıl bahşedilmiştir. Eğer onu doğru kullanırsak - bizim ona hizmet etmemiz yerine, onun bize ve tüm insanlığa hizmet etmesini sağlarsak, o zaman eminim ki bizim için gerekli olan belirli bir karara varabiliriz. Ancak bunun nasıl olacağına insanlar karar verecektir.

Tüm bunlardan yola çıkarak arkadaşlarımıza şunu söyleyeceğim: yol ayrımında duracağımız zaman gelecek; bu çok uzak değil ve bu karara göre hepimiz harekete geçeceğiz. Ancak önümüzde iki yol var: ya akışına bırakacağız ya da başka teknolojileri kullanacağız. Sıradan bir hayattan bahsetmiyorum; şimdi daha yüksek bir şeyden bahsediyorum.

Biliyorsunuz, bu dünyada durum ne olursa olsun ve burada ne olursa olsun, bunların hepsi yalnızca bu gezegendeki geçici varlığımızla ilgilidir. Her durumda geçicidir, tıpkı gezegenimizin geçici olduğu gibi. Fark etmez, bu döngüde dış kozmik radyasyona direnmeyi başarsak bile, bu dünyayı kurtarmayı, kendi hayatlarımızı ve çocuklarımızın hayatlarını kurtarmayı başarsak bile, gezegenimiz yine de bir gün sona erecek, bu milyonlarca yıl sonra ya da belki daha da erken olabilir. Her şey insan topluluğunun bu gezegene nasıl davranacağına bağlı. Ama bugün itibariyle (görebildiğimiz kadarıyla) gezegenimize öyle davranıyoruz ki olanları hak ediyoruz. Bu konuya girmeyelim, üzücü ama... ama bu doğru. Ve her birimiz bunu anlıyoruz. En iyisi çözülmemiş görevler konusuna geri dönelim.

Söyleyin bana, biz insanlar gerçekten bu kadar aptal ve kalpsiz miyiz? Çocuklarımız için temel sorumluluk gibi basit, temel, iyi bilinen ve genel olarak anlaşılabilir şeyleri görmeyecek kadar kendi bencilliğimize mi saplandık? Bu dünyada başkasının çocukları diye bir şey yoktur. Çocuklar hiçbir şey için suçlanamaz. Ve dürüst olmak gerekirse yetişkinler bile pek fazla suçlanamaz. Çünkü düşüncelerimiz bize dayatılır, içimizde belli arzuları, nefreti, öfkeyi, birine hükmetme ya da birinin malını mülkünü ele geçirme arzusunu, hatta birinin ölümü hak ettiğine dair bir düşünceyi uyandırır. Ve bizim için asıl olması gereken basit sözleri, insan hayatından daha önemli ve değerli bir şey olmadığını unutuyoruz. Eğer bunu en başından beri hatırlamış olsaydık, bu sorunu yaşamazdık. Tüm insanlık olarak herkesin hayatını iyileştirmekle meşgul olurduk. Şu anda yaptığımızın aksine harika bir dünya inşa ediyor olurduk.

Ancak, 6.000 yıldır aslında şu anda karşı karşıya olduğumuz sonuca doğru ilerliyoruz. Evet, biz nesil olarak iklim Kerberus'uyla göz göze gelme konusunda deyim yerindeyse "şanslı" olanlarız, ama Allah bizimle olursa Kerberus'u bile yenebiliriz. Oysa Allah sevgidir, birbirimize saygı duymaktır. Her şeyden önce, görünüşte basit ve doğal insani temellere dayanan bir birliktir. Bu dünyada hakim olması gereken de budur. Ancak bu dünyada güç, zenginleşme arzusu ve istifçilik hüküm sürmektedir. Ve bugünlerde, dünyada olup bitenlere bakınca, pek çok akıllı insan yanlış yolda olduğumuzu gayet iyi anlıyor. Ama yanlış yolda olduğumuzu anladıkları için, belki insanlık olarak nereye gitmemiz gerektiğini de anlayacaklardır, çünkü bir şansımız var.

Dostlar, görevlerimiz bunlar. Görünüşe göre, çok fazla bilinmeyenleri var ve her şey biraz karmaşık. Ama öte yandan bakarsak, insanoğlu için her şey mümkün. Bizler, bir toplum olarak, bir birim olarak, eğer kendi içimizdeki gücü bulabilirsek ve gerçekten bir uygarlık haline gelebilirsek, o zaman hem Yaratıcı Toplumu hem de İdeal Toplumu inşa etmeyi ve her birimiz için muazzam fırsatlar ortaya çıkarmayı başaracağız.

Peki bu gücün nerede olduğunu biliyor musunuz? Kendi içimizde. Şüpheleri dinlediğimizde, umutsuzluğa kapıldığımızda, zafere, pek çok bilinmeyişi olan bu zor görevi çözmeye harcayabileceğimiz gücümüzü, "burada pek çok bilinmeyen var ve bu görevi nasıl çözeceğimizi bilmiyoruz" diyerek harcıyoruz. Elbette bilmiyoruz. Bu yüzden bu bir görev, bu yüzden bir çözüme ihtiyacımız var. Ama bunu birlikte çözebiliriz. Kuşku duymak ve boş durmak yerine, çözüm aramak, içinde hayat ışıltısı olan ve sorumluluk duygusu taşıyan insanları aramak çok daha iyidir. Sorumluluğu başkasının üzerine yıkmaya çalışanlara değil, kendi çocukları için sorumluluk alabilenlere.

Ve soru çok basit: insanlık olarak sorumluluk alabilecek miyiz? Yoksa bu sorumluluğu başkasının üzerine atmaya devam mı edeceğiz? Eğer her şeyi bugüne kadar yaptığımız gibi yapmaya devam edersek, geleceğimizin ve çocuklarımızın sorumluluğunu kendi üzerimizde güç sahibi kıldığımız kişilere yüklersek, o zaman hiçbir şeyin değişmeyeceğini çok iyi anlarız.

O zaman kendimizi zorlamamalı ve bu görevi çözmeye çalışmamalıyız. O zaman dininize, arzularınıza ve özlemlerinize göre kişisel ruhsal gelişimle meşgul olmak daha iyidir. Bu en azından bir şanstır. Ebedi Hayatı kazanmak için bir şans. Bu da iyidir, özellikle de dünya böyle bir umutsuzluk içindeyken. Ancak umutsuzluk mu yoksa bir çözüm mü olacağı bizim seçimimize bağlıdır. Yani çözümsüz hiçbir görev olamaz, dostlar. Her şey bize bağlı. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teşekkür ederim.

İgor Mihayloviç: Teşekkür ederim dostlar. Huzur sizinle olsun ve Allah'ın Sevgisi.